

АНЮТА КАЧЕВА
ОЛЕ ЛУНД КИРКЕГОР И
НЕГОВИЯТ ДЕТСКИ СВЯТ

chitanka.info

Оле Лунд Киркегор е самобитен талант в датската литература за деца. Неговите рисунки са не по-малко фантастични, отколкото произведенията му. На пръсти се броят писателите като него, които са солидарни със своята детска публика. Той броди по безкрайните детски пътища, бунтува се заедно с героите си и с удоволствие преувеличава в тяхна полза. В книгите си винаги провокира сблъсък между света на децата и света на възрастните. Неговите описания са гротескни, както и ситуацияите, в които поставя героите си, а също и читателите. Защото са видени през широко отворените любопитни детски очи, които ние често се опитваме да притворим с лаконичното „да“ или „не“, „така не може“ или „така не е правилно“. Свикнали сме, дори и в най-добрите произведения да се сблъскваме със странностите на децата, а при него се сблъскваме със странностите на възрастните. Тук неизменното и снизходителното „Ах, тези деца, тези деца!“ е заменено с точното и безпощадно „Ах, тези възрастни, тези възрастни!“. С техните задължения и най-вече с техните недостатъци. Всичко това изложено от позицията на децата. Фантазията побеждава тривиалното.

Оле Лунд Киркегор е интересна и противоречива личност. Веднага след завършване на гимназията, той постъпва в Теологическия факултет. А старата детска мечта да стане моряк го кара едновременно с това да направи постъпки и в параходната компания в Лауригсен. Интересът към теологическото образование се изчерпва още на първата лекция, а единственото доказателство за увлечението му остават три книги, които е купил малко преди това. Едно писмо от параходната компания с утвърдителен отговор на неговата молба слага край на колебанията му и го отвежда на половингодишно плаване. След това пътешествието по вода се сменя с пътешествие по суша. Обикаля страната и сменя най-различни професии. Така инцидентно се сблъсква и с учителската професия, която става негово призвание. А срещата му с децата — основа на едно своеобразно творчество, което започва просто на шега. Един ден случайно попада на съобщението в „Политикен“ за обявения конкурс за най-добър детски разказ. На посочения адрес изпраща малка новела със собствена илюстрация и спечелва конкурса. Но още по-изненадан е, когато настойчиво почват да го търсят от издателството и от телевизията. Той приема поръчката на издателството и така за кратък период от време се появяват „Виргил

Дребосъка“, „Алберт“, „Ходжа от Пйорт“, „Орла — гълтач на жаби“, „Гумения Тарзан“ и „Ото е носорог“.

Трите повести, с които нашите читатели ще имат удоволствието да се запознаят — „Виргил Дребосъка“, „Гумения Тарзан“ и „Ото е носорог“ — са известни вече в целия свят, а в скандинавските страни освен любимо четиво те са и любими театрални постановки, игрални филми и телевизионни сериали.

Виргил Дребосъка ще ни покаже, че най-необикновеното нещо е всекидневието. А едно от най-големите богатства — малкият бял камък, защото е удобен да се носи в джоб, може винаги да се стиска в ръка и дори да се подари на добър приятел с най-добри чувства. Виргил Дребосъка ще ни засипе с въпроси, на които ние просто няма да можем да отговорим. А когато му отидем на гости, наистина ще се чувстваме удобно и спокойно. И току-виж, той е станал наш любимец.

Топер, героят от „Ото е носорог“ — побеждава, защото неговата фантазия е толкова убедителна, че успява да пробие установения свят на възрастните, както измисленият от него носорог Ото, в който той вярва безрезервно — неговият добродушен, приятелски настроен, дебеличък, гладен и хъркащ Ото — успява да пробие пода на червената къща. Страхът и формализмът на някои от възрастните, заедно с чувството им за собственост и със съществуващите закони и порядки — отстъпват място на нова форма за съжителство — и всичко това ни кара да се отпуснем и повеселим от сърце.

А Иван Олсен — Гумения Тарзан! Има такова дете — средно на ръст, слабичко, със средни възможности за запомняне на букви и стихотворения. За него не може да се каже дори, че е хубаво. То никога не е чупило прозорец, никога не ни е поразявало с изключителни мисли или с изключителна музикалност. Наистина има такова дете, даже бих казал много такива деца. И това не е страшно. Страшното е, когато то стане наше дете. Тогава ние искаме то просто да бъде друго — да бъде по-високо, по-мускулесто, да може да чете и пише още в предучилищна възраст и ако не е изключително музикално, да бъде поне що-годе спортист. Просто да е друго дете.

„Гумения Тарзан“ е прякорът на едно такова дете. Мисля, че авторът умишлено не е оставил Гумения Тарзан да натрупа достатъчно горчивина и опит, за да не може да приеме себе си такъв, какъвто е. Напротив. Той стои пред вас с „пилешките“ си мускули, объркан от

многого букви, стъписан пред козата в час по физическо, простодушен и доверчив. Навън големите деца го бият и му се подиграват, в къщи родителите му искат да имат силно и умно дете. А всъщност неговото желание е само едно — да бъде и си остане такъв, какъвто е.

Тези три книжки ще ни срещнат с един талантлив писател и отличен разказвач. И ако е вярно, че едно от най-важните качества на човешкия ум е чувството за хумор, то Оле Лунд Киркегор го притежава в изобилие.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.